

MARKUS

1:40-2:12

Jezus geneest een melaatse en een verlamde als tekenen van de reinigende en vergevende kracht van het Koninkrijk van God.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/markus/1-40-2-12

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De melaatse en ceremoniële onreinheid	3 min	4
2	De symbolische betekenis van onreinheid	3 min	5
3	Besmetting door zonde wordt omgekeerd	2 min	7
4	De reinigende kracht van het nieuwe verbond	4 min	8
5	Wonderen als geestelijk onderwijs	3 min	10
6	Jezus wordt bewogen door mededogen	3 min	12
7	De melaatse volledig hersteld	4 min	13
8	De genezene moet naar de priester	5 min	15
9	Waarom hij het niemand mocht vertellen	2 min	18
10	Prediking belangrijker dan genezing	2 min	19
11	Geloof garandeert geen genezing	2 min	20
12	Geloof onderwerpt zich aan Gods wil	3 min	21
13	God geneest niet altijd onmiddellijk	3 min	23
14	Het Koninkrijk boven lichamelijk welzijn	4 min	25

15	Blumhardt en de afleiding van genezingen	3 min	27
16	Om de juiste reden tot Jezus komen	3 min	28
17	De verlamde wordt door het dak gebracht	3 min	29
18	Jezus vergeeft eerst zijn zonden	2 min	31
19	Het zichtbare geloof van de vier vrienden	2 min	33
20	Alleen God kan zonden vergeven	2 min	34
21	Wat is gemakkelijker om te zeggen?	2 min	35
22	Jezus' gezag als Zoon des mensen	4 min	36
23	De genezing bewijst zijn gezag	4 min	38
	Om verder te lezen		40

1

De melaatse en ceremoniële onreinheid

Laten we opnieuw naar Markus hoofdstuk 1 gaan. We hebben nog maar een klein gedeelte van dit hoofdstuk te behandelen, en waarschijnlijk komen we ook aan hoofdstuk 2 toe. Laten we beginnen bij vers 40.

En er kwam een melaatse naar Hem toe, die Hem smeekte en voor Hem op de knieën viel en tegen Hem zei: Als U wilt, kunt U mij reinigen.

MARKUS 1:40

Het kenmerkende van dit wonder, vergeleken met veel andere wonderen die Jezus deed, is dat het niet alleen werd verricht aan iemand die ziek was, maar ook aan iemand die ceremonieel onrein was. Ceremoniële onreinheid was een toestand die je onder de wet vrij gemakkelijk kon oplopen. Als je een vrouw was, kon je onreinheid oplopen doordat je ongesteld werd. Of als je toevallig op het slagveld was en iemand naast je dood neerviel. Of als je de begrafenis van een van je familieleden bijwoonde. Of als je een man was en 's nachts een zaadlozing had. Er zijn allerlei dingen waardoor iemand ceremonieel onrein kon worden, waaronder een bevalling. Een vrouw was ongeveer veertig dagen onrein nadat ze een jongen had gekregen, en ongeveer tachtig dagen nadat ze een meisje had gekregen. Veel dingen maakten mensen onrein.

Veel toestanden van onreinheid waren echter tijdelijk. De meeste die ik zojuist noemde, waren tijdelijk. Iemand was gedurende een voorgeschreven tijd onrein, misschien één dag. Vaak was het tot zonsondergang. Andere keren was het een week, of in veel gevallen totdat de toestand eenvoudigweg voorbij was. Bij melaatsheid was het bijna altijd een levenslange veroordeling.

Bij ceremoniële onreinheid in het Oude Testament moeten we goed onderscheiden wat ermee bedoeld wordt en wat niet. Het is niet iets waarvoor God iemand de schuld geeft. Het is niet hetzelfde als ergens schuldig aan zijn. Het is duidelijk dat alle

toestanden die ik zojuist noemde, dingen zijn die iemand gewoonlijk niet over zichzelf afroept. Het zijn situaties die zich in de loop van het leven voordoen en waardoor iemand onreinheid oploopt.

Een melaatse kan beslist niet worden verweten dat hij melaats is. Soms dachten mensen misschien dat melaatsheid een slag van God was die mensen trof omdat ze gezondigd hadden, en soms was dat ook zo. Mirjam werd met melaatsheid geslagen vanwege Gods toorn, of in elk geval Zijn misnoegen, over haar geklaag tegen Mozes. Gehazi, de dienaar van Elisa, werd om een vergelijkbare reden met melaatsheid geslagen, omdat hij God op een andere manier mishagde. Er zijn gevallen waarin mensen als oordeel met melaatsheid werden geslagen, maar er zijn ook mensen die melaatsheid hebben zonder dat dit in het bijzonder een oordeel van God is. Het is gewoon een tegenslag, zoals veel andere toestanden van onreinheid.

2

De symbolische betekenis van onreinheid

Het punt met onreinheid was dat ze, net als alles in de ceremoniële wet, symbolisch was. Het was een wet die gegeven was om lessen over geestelijke zaken te leren. De rituelen van de wet van het Oude Testament hadden symbolische waarde, en daarin lag hun waarde. Ze waren niet moreel van aard. De morele wetten zijn de wetten die rechtstreeks voortkomen uit het karakter van God en Zijn eis weerspiegelen dat wij in die karaktereigenschappen op Hem lijken: trouw, rechtvaardig, barmhartig, nederig en meer van dat soort dingen. Eigenschappen die karaktereigenschappen van God zijn, zijn morele kwesties, omdat wij op onze Maker behoren te lijken. Waar wij er niet in slagen op Hem te lijken, zondigen wij en schieten wij tekort aan de heerlijkheid van God.

Maar ceremoniële zaken hadden geen morele grondslag. Ze werden niet voorgeschreven door het karakter van God. Ze werden veeleer voorgeschreven door dingen die God over de toekomst wilde voorafschaduwen. Ze hadden een onderwijzende functie in plaats van een morele functie. De tabernakel, het

offersysteem en de wetten over reine en onreine voedingsmiddelen waren geen van alle morele kwesties. Het waren allemaal ceremoniële zaken die iets over Christus of een bepaalde geestelijke waarheid voorafschaduwden. Zo was het ook met onreinheid.

Alleen al de toestand van ceremonieel onrein zijn was een symbool van zonde. Het was geen zonde. De persoon die onrein was, werd niet verantwoordelijk gehouden en werd door God niet als zondiger beschouwd doordat hij onrein was dan wanneer hij niet onrein was geweest. Iemand die als melaatse stierf, kon sterven terwijl zijn verhouding met God heel goed was.

Maar de toestand van onreinheid was bedoeld om ons iets over zonde te vertellen. Het is als een beeld van zonde, want de persoon die onrein was, mocht allereerst niet de tabernakel of de tempel binnengaan. Die persoon mocht daar niet heen gaan om te aanbidden. Natuurlijk mocht die persoon ook niet door andere mensen worden aangeraakt. In feite moest zo iemand van andere mensen worden afgezonderd, omdat alles wat een onrein persoon aanraakte, zelf onrein werd. Als iemand anders op hetzelfde bed of dezelfde stoel zat als een onrein persoon, liep diegene de onreinheid op. Het is niet echt besmettelijk zoals een ziekte besmettelijk is, want er is geen lichamelijke oorzaak waardoor iemand onreinheid oploopt. Als een vrouw menstrueert en iemand die niet onrein is op het bed gaat zitten waarop zij heeft gelegen, dan is hij onrein. Er is lichamelijk niets gebeurd; het is alleen een ceremoniële categorie. Maar het is een categorie die ons iets over zonde moet duidelijk maken. Zoals een onrein persoon daardoor vervreemd was van de aanbidding van God en niet naar de tabernakel kon gaan, en vervreemd was van familie, vrienden en de samenleving in het algemeen, zo is het ook met zonde. Zonde scheidt mensen van God. Zonde scheidt mensen van elkaar. Ze verbreekt relaties. Zowel de verticale als de horizontale relaties worden door zondigheid verbroken. Dat is de les die onreinheid moest laten zien.

3

Besmetting door zonde wordt omgekeerd

Een ander deel van de les van onreinheid was de besmettelijkheid ervan. Onder het oude verbond stond zo goed als vast dat je, als je met zondige mensen omging, hun manieren zou overnemen. Dat staat vast in Spreuken:

Ga niet om met een opvliegend man, en laat u niet in met een driftig iemand, anders raakt u gewend aan zijn paden en haalt u een valstrik over uzelf.

SPREUKEN 22:24-25

De reden waarom God de Kanaänieten niet samen met de Israëlieten in hetzelfde land liet wonen en de Israëlieten opdroeg hen allemaal uit te roeien, is dat Hij zei:

opdat zij u niet leren handelen overeenkomstig alle gruwelijke dingen die zij voor hun goden gedaan hebben, zodat u tegen de HEERE, uw God, zou zondigen.

DEUTERONOMIUM 20:18

Zo werkt zonde. Zonde besmet mensen door contact. Als je met zondige mensen omgaat, zul je sommige van hun manieren overnemen. Zelfs als je niet in alles waarin zij compromissen sluiten ook compromissen sluit, zul je op zijn minst, om met hen te kunnen blijven omgaan, tolerant moeten worden tegenover zonde op manieren die je geweten afstompen. Je wordt in negatieve zin veranderd door je onderdompeling in en voortdurende contact met zondige mensen, tenzij er nog iets anders aan de hand is.

Maar voor ons is er nog iets anders aan de hand, want er is iets veranderd in het nieuwe verbond. Dat wordt uitgebeeld doordat Jezus een melaatse aanraakt. De onreine toestand werd beschouwd als besmettelijk door aanraking. Als je iemand aanraakte die onrein was, of iets wat die persoon had aangeraakt, werd je onrein.

Waarom? Omdat daarmee duidelijk werd gemaakt dat omgang met zonde en contact met zondaars in moreel opzicht verontreinigend is. Dat was de les. Dat was de leer die ermee bedoeld werd.

Jezus raakte een melaatse aan. Onder de wet zou dat Jezus ceremonieel onrein hebben gemaakt, minstens een week lang. Hij zou niemand mogen aanraken. Hij zou de tabernakel niet binnen mogen gaan. Maar toen Jezus de melaatse aanraakte, werd die melaatse rein. In plaats van dat de onreinheid van de onreine persoon op de reine persoon overging en die verontreinigde, raakte de reine Man de onreine aan en werd de onreine rein.

4

De reinigende kracht van het nieuwe verbond

In Jezus is een andere kracht, die in het Oude Testament nooit onder het volk van God aanwezig was geweest. Dat is de kracht van het nieuwe verbond, de kracht van een nieuw leven, de kracht van de Heilige Geest Die in Jezus woont. Die kracht van de Heilige Geest is ook in ons, de kracht van het nieuwe verbond. Daardoor is het niet nodig dat wij eropuit trekken en de heidenen om ons heen uitroeien, of ons afzonderen in kloosters. Als de kracht van het Evangelie in ons is, als de kracht van Christus door Zijn Geest in ons is, dan zou omgang met zondaars hen reiner moeten maken in plaats van ons vuiler.

Je zou kunnen zeggen: “Maar ik ken christenen die met zondaars omgingen en verdorven raakten.” Dat klopt, want christenen wandelen niet altijd door de Geest. Toch geldt:

Maar ik zeg: Wandel door de Geest en u zult zeker de begeerte van het vlees niet volbrengen.

GALATEN 5:16

Er is een kracht die God door Zijn Heilige Geest geeft en die een verschijnsel van het nieuwe verbond is. Daardoor kunnen we eropuit trekken, mensen de hand reiken en zelfs mensen de handen opleggen die misschien niet rein zijn, die misschien niet eens

godvruchtig zijn. Toch kan er dan genezing naar hen uitgaan, in plaats van dat hun ziekte naar ons toe komt. Zo kunnen reinheid en morele verbetering in de samenleving worden teweeggebracht, zoals zuurdesem een klomp deeg doorzuurt.

Dit is de kracht van het Koninkrijk van God. Jezus zei:

En Hij zei opnieuw: Waarmee zal Ik het Koninkrijk van God vergelijken? Het is gelijk aan zuurdeeg, dat een vrouw nam en in drie maten meel deed, totdat het helemaal doorzuurd was.

LUKAS 13:20-21

Het verschil tussen het Oude Testament en het Nieuwe is dat er in het Oude Testament eenvoudigweg geen krachtbron is die het volk van God tegen de verontreiniging door zonde beschermt. Onder de wet beeldde God dat uit door dit verschijnsel van ceremoniële onreinheid, die zo besmettelijk is door aanraking. Maar Jezus laat zien dat de situatie nu is omgekeerd. Jezus raakt een melaatse aan en Hij wordt niet onrein. De melaatse wordt rein.

Hetzelfde gebeurde later in een ander verhaal, met de vrouw die aan bloedvloeing leed. Onder de wet zou zij onrein zijn geweest. Zij raakte Jezus aan. Onder het oude verbond zou dat Jezus onrein maken, maar in plaats daarvan werd zij genezen.

Ik zie eigenlijk niet hoe de Farizeeën bijvoorbeeld tegen Jezus hadden kunnen zeggen: “We hebben gezien dat U die melaatse aanraakte. U mag deze week de tempel niet meer binnengaan.” Hij had gewoon kunnen zeggen: “Noemden jullie die man een melaatse? Zien jullie melaatsheid bij deze man?” Het was duidelijk dat Jezus door dat contact niet verontreinigd was en dat juist het omgekeerde was gebeurd.

Dat is werkelijk een beeld van hoe de gemeente in de wereld hoort te zijn. De Israëlieten moesten van zondaars afgezonderd blijven, zodat ze niet verontreinigd zouden raken. In bepaalde perioden van de kerkgeschiedenis, toen de macht van de kerk op een dieptepunt was, moest je, om geestelijk te zijn, de wereld verlaten en in een klooster gaan wonen. Tenminste, dat dachten de mensen, omdat ze het gevoel hadden dat ze verontreinigd zouden raken als ze in de samenleving leefden. Maar mensen die in de Geest wandelen, mensen die in de kracht van het nieuwe verbond

wandelen, mensen die net als Jezus dragers van het Koninkrijk van God zijn, kunnen en moeten onder zondaars leven. Ze moeten in de samenleving leven, ze moeten zuurdesem zijn, ze moeten de samenleving besmetten met gerechtigheid. Dat wordt door dit specifieke wonder uitgebeeld.

5

Wonderen als geestelijk onderwijs

Eerlijk gezegd geloof ik dat alle wonderen van Jezus, hoewel ze duidelijk ook door mededogen werden ingegeven, eveneens dienden om een bepaalde geestelijke waarheid uit te beelden. Ik denk dat je dat kunt waarnemen en aantonen als je over elk van Zijn wonderen nadenkt. Over het algemeen beelden ze een bepaalde geestelijke waarheid uit. Dat geldt beslist voor het volgende wonder waarover we in het volgende hoofdstuk lezen, maar zover zijn we nog niet. Jezus zei dat in het volgende hoofdstuk. Hij zegt:

Maar opdat u zult weten dat de Zoon des mensen macht heeft op de aarde zonden te vergeven (zei Hij tegen de verlamde): Ik zeg u: Sta op, neem uw ligmat op en ga naar uw huis.

MARKUS 2:10-11

Dat was wat Hij uitbeeldde. Toen Jezus demonen uitdreef, zei Hij:

Maar als Ik door de Geest van God de demonen uitdrijf, dan is het Koninkrijk van God bij u gekomen.

MATTHEÛS 12:28

De wonderen van Jezus onderwezen dus bepaalde dingen, en dat geldt ook voor dit wonder.

De man kwam naar Hem toe en wist niet zeker of Jezus bereid was hem te helpen. Hij kwam naar Hem toe, aanbad Hem, smeekte Hem en knielde neer. Hij zei:

En er kwam een melaatse naar Hem toe, die Hem smeekte en voor Hem op de knieën viel en tegen Hem zei: Als U wilt, kunt U mij reinigen. En Jezus, innerlijk met ontferming bewogen, stak Zijn hand uit, raakte hem aan en zei tegen hem: Ik wil het, word gereinigd! En toen Hij dit gezegd had, week de melaatsheid meteen van hem, en hij werd gereinigd. En nadat Hij hem streng vermaand had, stuurde Hij hem meteen weg, en zei tegen hem: Denk erom dat u tegen niemand iets zegt, maar ga heen, laat uzelf aan de priester zien, en breng als offer voor uw reiniging wat Mozes voorgeschreven heeft, tot een getuigenis voor hen. Maar nadat hij weggegaan was, begon hij veel dingen te verkondigen en de zaak overal bekend te maken, zodat Hij niet meer openlijk in de stad kon komen; maar Hij was buiten in de eenzame plaatsen en ze kwamen van alle kanten naar Hem toe.

MARKUS 1:40-45

Dat vraagt veel geloof van een melaatse, want hij had een ongeneeslijke ziekte. Wie weet hoelang hij al melaats was. Maar je bent nog niet lang melaats voordat je je bij het feit neerlegt: dit is mijn lot. Dit gaat niet weg. Dit is geen aandoening die vanzelf overgaat. Ik zal van mijn familie en van andere mensen afgezonderd worden. Ik zal nooit meer de aanraking van een mens voelen. Ik zal niet samen met de rest van de gemeente God kunnen gaan aanbidden.

Het is een behoorlijk uitzichtloze situatie, veel meer dan de meeste situaties van onreinheid. Bij de meeste vormen van onreinheid was er tenminste de hoop dat je er weer uit zou komen. Ze waren tijdelijk, maar dit leek blijvend te zijn. Hij wist dat er geen natuurlijke kracht bestond die melaatsheid kon genezen, en toch was hij ervan overtuigd dat Jezus dat kon. Hij zei:

Ik weet dat U me beter kunt maken als U dat wilt.

6

Jezus wordt bewogen door mededogen

Er staat dat Jezus met mededogen bewogen werd. Er zijn enkele handschriften waarin staat dat Hij door boosheid bewogen werd, maar ik weet niet zeker hoe dat daarin terechtgekomen is. De handschriften waarin die lezing staat, wilden volgens mij zeker niet zeggen dat Hij boos was op deze man. Hoe kon Hij boos zijn op deze man omdat die genezen wilde worden? Jezus genas voortdurend mensen, heel graag en gewillig. Sommigen denken dat er inderdaad stond dat Hij door boosheid bewogen werd, maar dat Zijn boosheid gericht was tegen de melaatsheid, of tegen de gevallen staat van de wereld waardoor sommige mensen dit soort ellende moeten doorstaan.

Er bestaat zoiets als rechtvaardige verontwaardiging. Jezus huilde bij het graf van Lazarus. Ongetwijfeld huilde Hij om de tragedie van de dood waarmee Hij daar bij het graf rechtstreeks werd geconfronteerd, hoewel Hij wist dat Hij de man uit de dood zou opwekken. Hij wist dat Hij Lazarus uit de dood zou opwekken, maar toch huilde Hij bij het graf. Dat kwam ongetwijfeld doordat Hij de andere mensen zag huilen en Hij heel aanschouwelijk werd geconfronteerd met de manier waarop de dood, als gevolg van de zonde, zoveel lijden en verdriet over de wereld heeft gebracht. Ik denk dat Hij Zelf huilde uit medeleven.

Zo denk ik ook dat Hij boos was op de zonde. Maar ik denk niet dat de lezing waarin staat dat Hij hier door boosheid bewogen werd, erg waarschijnlijk is. Volgens mij hebben we nergens anders in de Bijbel een geval waarin staat dat Jezus door boosheid bewogen werd. Maar er zijn veel plaatsen waar Hij met mededogen bewogen werd.

Mededogen is natuurlijk meegevoel, barmhartigheid, de pijn van iemand anders voelen. Bijna altijd wanneer er over het mededogen van Jezus wordt gesproken, staat er dat Hij met mededogen bewogen werd. Mededogen was niet alleen als een stil meegevoel met mensen in Hem aanwezig. Het bewoog Hem. Hij werd ertoe bewogen iets te doen. Oprecht mededogen hoort mensen tot handelen te bewegen. Het hoort jou tot handelen aan te zetten. Soms kun je niets doen. Maar het hoort zo'n sterke

drijfveer in je hart te zijn dat het je frustreert dat je niets kunt doen, omdat je het zou doen als je het kon. Als je het kunt, dan doe je het, want zo hoort mededogen werkelijk te zijn. Zo was het bij Jezus. Er wordt telkens weer gezegd dat Hij met mededogen bewogen werd. Zijn mededogen was niet alleen een houding in Zijn hart. Het was iets wat Hem bezielde en wat Zijn handelen bepaalde.

Hij werd met mededogen bewogen, stak Zijn hand uit, raakte de man aan en zei tegen hem:

Ik wil het; word gereinigd.

7

De melaatse volledig hersteld

Deze man, die misschien al jarenlang geen menselijke aanraking meer had gevoeld en nooit verwachtte die weer te voelen, voelde de hand van Jezus op zich. Hij voelde ook iets anders: zijn huid veranderde. Als hij lichaamsdelen miste, moeten die opnieuw zijn aangegroeid. We weten natuurlijk niet of hij lichaamsdelen miste. We weten niet hoe ver de aandoening van de man gevorderd was.

Soms zeggen sceptici: ‘Waarom geneest Jezus eigenlijk nooit mensen bij wie een ledemaat is geamputeerd?’ Het antwoord is: ik weet het niet. Ik weet niet waarom Hij geen mensen met geamputeerde ledematen geneest. Ik weet niet zeker of Hij dat inderdaad niet doet. Ik heb lang niet elk geval van genezing gezien. Maar hier is een man die melaatsheid had. Het is heel goed mogelijk dat hij ledematen miste, zoals bij melaatsen vaak het geval is. Zoals je misschien hebt gehoord, missen melaatsen ledematen niet doordat de ziekte die wegvreet, maar doordat de ziekte hun het gevoel in hun zenuwen ontnemt. Ze voelen niets. Als ze iets doen waardoor hun vingers of tenen beschadigd raken, merken ze dat niet zoals wij dat merken. Als je je hand op een hete kookplaat legt, voel je dat en trek je je hand terug. Een melaatse doet dat niet. Hij voelt niets. Hij kan zijn hand zo ernstig verbranden dat hij hem kwijtraakt. Op allerlei kleine manieren beschermen wij onszelf. We ontzien onszelf wanneer we een pijnlijke voet of een pijnlijke hand hebben. Maar zij doen dat niet, omdat ze niet weten dat die pijn doet, en daardoor brengen ze zichzelf schade toe.

Trouwens, dat is nog een manier waarop melaatsheid een goed beeld van zonde is, want uiteindelijk maakt zonde je gevoelloos, moreel gevoelloos. Als je volledig in zonde leeft, weet je op den duur niet eens meer wat het verschil is tussen goed en kwaad. Je weet niet hoeveel schade je jezelf toebrengt, omdat je je totaal niet bewust bent van je morele toestand. Je merkt het niet wanneer je geweten tegen je zou moeten zeggen: ‘Dit is verkeerd.’ Het beschadigt je geweten, maar je hebt geen geweten meer. Mensen kunnen op dat punt terechtkomen. Niet alle zondaars zijn op dat punt, maar dat is een vergevorderd stadium.

Welke schade de melaatsheid deze melaatse ook had toegebracht, die was nu ongedaan gemaakt, en hij stond daar volledig gereinigd. Zoals we zien, verliet de melaatsheid hem onmiddellijk nadat Hij had gesproken, en hij werd gereinigd. Het begon niet alleen maar beter te worden, zodat hij een paar weken later merkte dat alles verdwenen was. Het gebeurde onmiddellijk. Alle schilfers, alle witte plekken op de huid, alle rode vlekken, de gebarsten huid en wat er verder ook was: het was allemaal voorbij.

We krijgen niet echt een beschrijving van hoe de man er daarna uitzag, maar we hebben wel een ander geval van een melaatse die op bovennatuurlijke wijze werd genezen, in 2 Koningen, hoofdstuk 5. Naäman de Syriër was melaats en kwam naar de profeet Elisa om genezen te worden. Elisa zei:

Ga u zeven keer onderdompelen in de Jordaan; dan zult u rein zijn.

2 KONINGEN 5:10

De man aarzelde aanvankelijk. Hij vond het iets dwaas om te doen en was zelfs verontwaardigd. Hij zei:

De rivieren in mijn land zijn toch minstens zo goed als de Jordaan?

2 KONINGEN 5:12

en hij was niet van plan het te doen.

Zijn eigen jonge dienstmeisje, geloof ik, of een jonge knecht, zei tegen hem:

Als de profeet u iets moeilijks had opgedragen, zou u het toch hebben gedaan? Waarom probeert u dan niet dit eenvoudige te doen?

2 KONINGEN 5:13

Dus deed hij het, en de Bijbel zegt dat hij zich zeven keer onderdompelde in de Jordaan. Toen hij de laatste keer bovenkwam, was zijn huid als de huid van een kind. Met andere woorden, die was volkomen glad, volkomen genezen. Ik weet zeker dat het wonder dat Jezus bij deze melaatse deed niet minder doeltreffend was dan dat. Deze man had waarschijnlijk een verjongde huid. Zijn huid, die afschuwelijk was om te zien en nog ondenkbaarder om aan te raken, was nu normaal en rein.

8

De genezene moet naar de priester

Stel je eens voor dat je zoiets meemaakt, en wat voor verschil dat in je leven zou maken. Het lijkt bijna onredelijk dat Jezus zegt:

Vertel dit aan niemand.

Hoe zou je dit voor je kunnen houden? Je zou nergens anders over willen praten. Maar er staat:

En er kwam een melaatse naar Hem toe, die Hem smeekte en voor Hem op de knieën viel en tegen Hem zei: Als U wilt, kunt U mij reinigen. En Jezus, innerlijk met ontferming bewogen, stak Zijn hand uit, raakte hem aan en zei tegen hem: Ik wil het, word gereinigd! En toen Hij dit gezegd had, week de melaatsheid meteen van hem, en hij werd gereinigd. En nadat Hij hem streng vermaand had, stuurde Hij hem meteen weg, en zei tegen hem: Denk erom dat u tegen niemand iets zegt, maar ga heen, laat uzelf aan de priester zien, en breng als offer voor uw reiniging wat Mozes voorgeschreven heeft, tot een getuigenis voor hen. Maar nadat hij weggegaan was, begon hij veel dingen te verkondigen en de zaak overal bekend te maken, zodat Hij niet meer openlijk in de stad kon komen; maar Hij was buiten in de eenzame plaatsen en ze kwamen van alle kanten naar Hem toe.

MARKUS 1:40-45

De dingen die Mozes geboden had, verwijzen naar Leviticus, hoofdstuk 14. In de hoofdstukken 13 en 14 van Leviticus staan de wetten betreffende de melaatse. Hoofdstuk 13 gaat over de manier waarop melaatsheid moest worden vastgesteld. Dat was de taak van de priester bij de tabernakel. De priester was zoiets als een functionaris voor de volksgezondheid. Als iemand vermoedde dat hij misschien melaatsheid had, omdat er een of ander probleem op zijn huid begon te ontstaan, ging hij naar de priester en die onderzocht het. Als de priester vond dat het er ernstig uitzag, zei hij:

Kom over een week terug. Dan kijk ik er nog eens naar.

Als het erger was geworden, verklaarde hij die persoon melaats. Zodra bij mensen melaatsheid was vastgesteld, werden ze afgezonderd en uit de samenleving verstoten.

Maar hoofdstuk 14 zegt dat als een melaatse gereinigd is, hij naar de priester kan gaan en dit bepaalde ritueel kan uitvoeren, offers kan brengen, enzovoort. De priester zal hem rein verklaren, en daarna mag hij terug naar huis. Wanneer we die hoofdstukken lezen, vooral Leviticus, hoofdstuk 14, moeten we ons wel afvragen: gebeurde dat ooit echt? Werd iemand ooit werkelijk beter van melaatsheid?

Ik denk dat er twee mogelijke antwoorden zijn. Ofwel wachtte die wet op de komst van Jezus, zodat ze een getuigenis kon worden van Zijn genezing van melaatsheid. Of, en dat is waarschijnlijker, er waren gevallen waarin melaatsheid werd vastgesteld terwijl het niet echt was wat wij melaatsheid noemen, en die mensen werden daarom wel beter. Ze beschikten tenslotte niet over exacte wetenschappelijke methoden om vast te stellen welk soort virus of welke bacterie iemand had. Ze keken alleen naar duidelijk waarneembare symptomen, de opvallendste ziekteverschijnselen. Als het erop leek dat iemands huidziekte zich uitbreidde, was dat al beangstigend genoeg. Ze noemden dat melaatsheid. Maar het kan een andere huidziekte zijn geweest, iets wat zelfs kon verdwijnen. Zo werden mensen melaats genoemd, ook wanneer ze niet hadden wat wij melaatsheid noemen.

Wat wij tegenwoordig lepra noemen, heet de ziekte van Hansen, en die is niet te genezen. Nou ja, tegenwoordig wel. Er zijn nu behandelingen voor lepra waarmee de ziekte kan worden genezen, maar die bestaan pas sinds kort. In Bijbelse tijden kon de echte ziekte van Hansen alleen door een wonder worden genezen. Maar er zullen gevallen zijn geweest van andere huidproblemen die minder ernstig waren, maar ten onrechte als lepra werden gediagnosticeerd. Daardoor waren er mensen die enige tijd in de leprakolonie doorbrachten en vervolgens merkten dat ze beter werden, omdat wat ze hadden in werkelijkheid geen lepra was. Dan moesten ze naar de priester gaan om zich aan hem te laten zien, enzovoort.

Jezus zegt tegen deze man dat hij naar de priester moet gaan, zich aan hem moet laten zien en deze offers moet brengen. We moeten hier niet uit opmaken dat Jezus Zijn discipelen opdroeg het offerstelsel te volgen, alsof dat iets is wat wij zouden moeten doen. Deze man kreeg de opdracht dit te doen omdat het hun tot een getuigenis zou zijn. Bovendien kon de man pas naar huis als hij een verklaring had dat hij rein was.

Hij zou levenslang in afzondering blijven, tenzij de priester die de diagnose had gesteld en hem melaats had verklaard, hem ook een verklaring gaf dat hij rein was. Dus zegt Jezus:

Ga dat doen. Laat je aan de priester zien, doe wat Mozes heeft gezegd en zorg dat je weer aan de samenleving kunt deelnemen.

9

Waarom hij het niemand mocht vertellen

Toen Jezus in vers 44 zei:

Vertel het aan niemand, of:

Praat met niemand, lijkt dat, zoals ik al zei, een onredelijke aanwijzing. Hoelang moest dat gelden? Moest hij zijn hele leven lang aan niemand vertellen dat hij melaats was geweest en dat Jezus hem had genezen? Dat betwijfel ik. Het is mogelijk dat Jezus in dit geval alleen maar zegt:

en zei tegen hem: Denk erom dat u tegen niemand iets zegt, maar ga heen, laat uzelf aan de priester zien, en breng als offer voor uw reiniging wat Mozes voorgeschreven heeft, tot een getuigenis voor hen.

MARKUS 1:44

Als dat zo is, dan is het niet zo onredelijk. Hij zegt alleen maar: maak er een prioriteit van om van een priester de verklaring te krijgen dat je rein bent. Dan ligt daarin besloten dat je daarna kunt praten met wie je maar wilt. Maar blijf nu niet staan praten en vertel het nu nog niet aan de mensen. Je hebt iets wat een hogere prioriteit heeft.

Ik ben geneigd te denken dat Jezus dat hier bedoelde. Daardoor wordt het iets gemakkelijker te begrijpen. Toch waren er ook momenten waarop Hij mensen genas en zei dat ze het aan niemand mochten vertellen, hoewel ze niet eerst dringend iets

hoefden af te handelen. Het leek er gewoon op dat Hij zei:

Vertel het aan niemand.

Ik heb echter het gevoel dat Jezus, toen Hij zei:

Vertel het aan niemand, enigszins overdreef, in de trant van: bazuin dit niet rond. Ik weet zeker dat Hij niet bedoelde dat je je vrouw niet mocht vertellen dat je nu rein was. Of dat wanneer iemand vroeg: „Hoe komt het dat je geen lepra meer hebt?“, je niet mocht zeggen: „Jezus heeft het gedaan.” Maar misschien probeerde Hij eenvoudig te voorkomen dat er in het openbaar met iedereen opgewonden en uitbundig over werd gepraat.

10

Prediking belangrijker dan genezing

Waarom? We zien dat de man zich niet aan de aanwijzingen van Jezus hield. Hij ging weg, verkondigde het overal vrijuit en verspreidde het nieuws. In vers 45 staat dat Jezus daardoor niet meer openlijk de stad kon binnengaan, omdat de mensen zo opgewonden raakten door deze berichten. Ze wilden allemaal naar Hem toe komen en zich om Hem heen verdringen. Je zou kunnen denken dat Jezus dat juist zou willen. Wil Hij dan niet iedereen genezen? Toen Hij de schoonmoeder van Petrus had genezen, bracht iedereen in Kapernaüm die avond na zonsondergang zijn zieken en mensen die door demonen bezeten waren naar Hem toe, en Hij genas hen allemaal. Je zou kunnen denken: „Als ik kon genezen, zou ik willen dat iedereen zijn zieken bij mij bracht.”

Maar Jezus was niet in de eerste plaats gekomen om te genezen. Genezing was iets wat Hij deed en wat in overeenstemming was met Zijn opdracht, maar Hij kwam om het Koninkrijk van God te prediken. Dat zei Hij na die nacht waarop alle inwoners van Kapernaüm zich rond het huis hadden verdrongen en Hem iedereen hadden laten

genezen die ze naar Hem toe brachten. De volgende ochtend, weet je nog, stond Jezus vroeg op, verliet de stad en ging bidden. Toen de apostelen opstonden, duurde het enige tijd voordat ze Hem vonden. Toen ze Hem gevonden hadden, zeiden ze:

en toen zij Hem gevonden hadden, zeiden zij tegen Hem:
Iedereen zoekt U!

MARKUS 1:37

Hij zei:

Maar Hij zei tegen hen: Ik moet ook andere steden het Evangelie van het Koninkrijk van God verkondigen, want daarvoor ben Ik uitgezonden.

LUKAS 4:43

Met andere woorden: „Ik ben niet werkelijk hierheen gezonden om alleen maar allerlei mensen te genezen.”

11

Geloof garandeert geen genezing

Ook wij moeten dat begrijpen. Want wanneer we lezen over de grootschalige genezingsbediening van Jezus, en dat doen we, kunnen we de indruk krijgen dat het genezen van ziekten een van Gods voornaamste belangen is. Als dat waar was, zou Hij dat beter kunnen doen, want veel christenen bidden voor zieken en God geneest hen niet. Het is te simplistisch om alleen maar te zeggen: „Ze hadden niet genoeg geloof”, want ik denk niet dat dat waar is. Ik denk dat er mensen zijn met veel geloof die voor zieken bidden, en dat er mensen worden genezen die helemaal niet veel geloof hebben. Het lijkt erop dat het een soevereine zaak van God is wanneer Hij geneest en wanneer Hij niet geneest. Hij geneest niet altijd de mensen met het sterkste geloof, en het is ook niet zo dat Hij de mensen met het zwakste geloof altijd niet geneest.

Ik ben naar verschillende samenkomsten van Kathryn Kuhlman geweest toen ze nog leefde. Ze stond bekend om de genezingen die tijdens haar samenkomsten plaatsvonden. Aan het einde van haar samenkomst liet ze altijd mensen naar voren komen om te getuigen als ze tijdens de samenkomst genezen waren. Steeds opnieuw zeiden ze bijna allemaal, alsof de plaat bleef hangen: ‘Nou, ik geloofde eigenlijk niet dat er iets zou gebeuren. Mijn vrienden hebben me hierheen gebracht omdat ze wilden dat ik genezen zou worden, en ik geloofde eigenlijk niet dat het zou gebeuren. Maar toen zat ik daar, en tijdens de prediking voelde ik de spieren in mijn verlamde been zich herstellen. Nu kan ik springen en dansen,’ en dat soort dingen. Dat was het soort getuigenissen dat je hoorde.

Ik weet nog dat ik dacht: ‘Geen van deze mensen geloofde dat ze genezen zouden worden, maar toch werden ze genezen.’ Wat zegt dat over het idee van de Woord-van-Geloofbeweging? Je zult krijgen wat je belijdt; je zult krijgen wat je gelooft. Het spreekt vanzelf dat ik mensen heb gekend die er enorm sterk in geloofden dat ze genezen zouden worden. Ik denk niet dat Jeremiah het erg vindt als ik dit zeg, maar zijn moeder had een heel sterk geloof. Ze stierf aan kanker toen hij nog een baby was. Ik kende zijn moeder en zijn vader, en zij had een heel sterk geloof in God en in genezing, sterker dan ik dat heb — eigenlijk veel sterker dan ik dat heb. Maar God wilde iets anders. Hij wilde haar naar huis halen.

12

Geloof onderwerpt zich aan Gods wil

Om welke reden dan ook kunnen we niet werkelijk weten wat de wil van God is, en we kunnen die niet veranderen door maar sterk genoeg in iets te geloven. Bij geloof gaat het er niet om dat we God manipuleren om van Hem te krijgen wat we willen. Geloof gaat om ons vertrouwen in God: dat we erop vertrouwen dat Hij zal doen wat Hij wil doen, en dat wij daarin met Hem meegaan, wat het ook is. Natuurlijk maken we onze verlangens bij God bekend, maar zoals Jezus dat deed, zeggen we:

Als U het wilt.

De andere houding die veel mensen hebben, is: ‘Je mag absoluut niet zeggen: “Als het Uw wil is.”’ Ik heb mensen horen zeggen dat het niet goed was dat deze man zei:

Als U wilt, kunt U mij reinigen.

MARKUS 1:40

Dat zeg je niet tegen God. Waarom niet? Er zijn mensen die zeggen dat je genezen zult worden als je genoeg geloof hebt om genezen te worden. Toch weten we heel goed dat er mensen zijn die bidden en geloof lijken te hebben, maar niet genezen worden.

De mensen van de Word of Faith-beweging zeggen dus dat dit komt doordat zij zeiden: ‘Als het Gods wil is, genees hen dan.’ Volgens hen bied je jezelf daarmee een uitweg: als je geloof niet sterk genoeg is om de genezing te verkrijgen, kun je altijd de wil van God de schuld geven. Daarom zeggen ze dat het een gebrek aan geloof is om te zeggen: ‘Als het Uw wil is.’

Nou, dan moet Jezus een gebrek aan geloof hebben gehad toen Hij zei:

En nadat Hij iets verder gegaan was, wierp Hij Zich met het gezicht ter aarde en bad: Mijn Vader, als het mogelijk is, laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan. Maar niet zoals Ik wil, maar zoals U wilt.

MATTHEÛS 26:39

want Hij bad daadwerkelijk of die beker aan Hem voorbij mocht gaan. Maar Hij stelde er een voorwaarde aan. Jakobus zei:

En nu dan u die zegt: Wij zullen vandaag of morgen naar die en die stad reizen, en daar een jaar doorbrengen en handeldrijven en winst maken,

JAKOBUS 4:13

Dat klinkt voor mij als een belijdenis van voorspoed. Hij zegt:

In plaats daarvan zou u moeten zeggen: Als de Heere wil en wij leven, dan zullen wij dit of dat doen. Maar nu roemt u in uw hoogmoed. Al zulk soort roem is slecht.

JAKOBUS 4:15-16

zei Jakobus.

Wie ook heeft gezegd dat je niet moet zeggen: 'Als het Uw wil is,' heeft niet genoeg van de Schrift gelezen om te weten dat Jezus zo bad. Dat is wat Jakobus zei dat je moest doen. Deze man deed dat werkelijk, en het verhinderde niet dat hij genezen werd. Hij zei:

En zie, er kwam een melaatse. Die knielde voor Hem neer en zei: Heere, als U wilt, kunt U mij reinigen.

MATTHEÛS 8:2

Is dat een uitspraak van ongeloof? Nou, het weerhield Jezus er niet van hem te genezen.

Het is goed je aan God te onderwerpen. Het is goed je aan de wil van God te onderwerpen. Het is goed te weten dat God niet altijd geneest en misschien zelfs niet altijd wil genezen. Maar zeggen: 'God, als U het wilt, kunt U mij beter maken,' is een geloof dat Hem behaagt. Want het is een geloof dat niet alleen gelooft dat Hij alles kan doen wat gedaan moet worden, maar dat zich ook aan Zijn wil onderwerpt.

13

God geneest niet altijd onmiddellijk

Maar al te vaak bepalen we wat we willen, en vervolgens ontwikkelen we een theologie die zegt dat God verplicht is ons te geven wat we willen, als we maar genoeg wilskracht en voldoende geloof kunnen opbrengen. Dan moet God werkelijk voor ons over de brug komen. Dan worden wij de heren. Dan worden wij degenen die de bevelen geven.

Dat is geen christendom. Christendom is onderwerping aan de wil van God en onze verlangens bij God bekendmaken. Maar het is als een kind dat naar een vader toe gaat en om iets vraagt. Als het goed voor hem is, zal de vader het geven. Als het niet goed voor hem is, geeft de vader het misschien niet. Als de vader het niet geeft, moet het kind erop vertrouwen dat zijn vader het het beste weet. Dat is wat geloof is. Geloof is niet geloven dat mijn papa me alles waarom ik hem uit zelfzucht vraag, ook zal geven. Geloof is zeggen dat mijn papa zal doen wat juist is om te doen, omdat hij het juiste soort mens is, omdat hij een wijs en goed mens is. Dat is geloof. Blijkbaar dacht deze man: 'Als U bereid bent, kunt U mij genezen. Ik weet niet of U het wel of niet gaat doen, maar ik weet dat U het kunt.' Jezus zei:

Ik wil het; word gereinigd!

MARKUS 1:41

Dit was een van de gevallen waarin Jezus ervoor koos iemand te genezen. Sommige mensen zeggen dat Jezus iedereen genas die Hem ooit iets vroeg. Dat is niet waar. Er waren nog veel zieken in Galilea toen Jezus vertrok. Hij had Zijn predikingstochten door heel Galilea gemaakt. Toen Hij daarmee klaar was, waren er nog steeds zieken.

In Handelingen 3 troffen Petrus en Johannes bij de poort van de tempel een verlamde man aan die al veertig jaar verlamd was. In de een of twee maanden daarvoor was Jezus vaak door die poort gegaan, vlak langs die man, en Hij had hem niet genezen. Zelfs toen de zussen van Zijn vriend Lazarus naar Hem toe kwamen en zeiden:

Zijn zusters dan stuurden Hem de boodschap: Heere, zie, hij die U liefhebt, is ziek.

JOHANNES 11:3

met daarin de sterk geïmpliceerde vraag: 'Wilt U alstublieft komen en hem genezen?' wachtte Jezus en liet Hij hem sterven. Het was niet Zijn wil hem te genezen.

Natuurlijk zul je zeggen: 'Maar Hij wekte hem op uit de dood. Is dat niet net zo goed?' Ja, dat is net zo goed. Hij zal ook ons uit de dood opwekken. Maar misschien laat Hij ons eerst sterven. Misschien laat Hij ons zelfs ziek sterven, zoals Lazarus, en op een

dag zal Hij ons uit de dood opwekken. Dat is nu precies waar het om gaat. Gods wil is niet altijd voorspelbaar, zelfs niet als het om ziekte gaat.

14

Het Koninkrijk boven lichamelijk welzijn

Het probleem hier was dat mensen geobsedeerd raken door hun lichamelijke welzijn. Christenen doen dat, en niet-christenen ook. Toen de mensen hoorden dat Jezus deze melaatse had genezen, beseften ze dat Hij kon helpen bij elk lichamelijk probleem dat ze hadden. Als ze ziek waren, of als ze een zieke vriend, buur of familielid hadden, brachten ze die naar Jezus. Het was niet zo dat Jezus er niets om gaf die mensen te genezen. Het was alleen zo dat Zijn voornaamste missie niet draaide om het herstellen van de gezondheid. Zijn voornaamste missie was het Koninkrijk van God te prediken.

Als je iemands gezondheid herstelt, is dat tenslotte een tijdelijke oplossing, want diezelfde persoon zal hoe dan ook sterven. Het herstel van iemands gezondheid is nooit blijvend. Maar als je iemand het Koninkrijk van God binnenbrengt, geef je hem iets waarvan hij eeuwig voordeel heeft. Als Jezus dus tussen die twee moest kiezen, gaf Hij er de voorkeur aan mensen het Koninkrijk van God binnen te brengen.

De genezingen dienden als illustraties van de beginselen van het Koninkrijk. De genezingen dienden als bevestiging van Jezus' gezag en van Zijn boodschap. Dat gold ook voor de wonderen die God in het boek Handelingen deed, en die Hij nog steeds doet wanneer het Evangelie in andere landen wordt gepredikt. Soms vinden er zelfs in dit land zo nu en dan een of twee wonderen plaats, maar niet erg vaak, want de wonderen waren bevestigingen van de boodschap.

Dat staat in het laatste vers van het Evangelie van Markus, dat we aan het lezen zijn. Het allerlaatste vers vertelt ons dat de apostelen eropuit gingen en overal het Evangelie predikten, en dat de Heere met hen meewerkte en het Woord door tekenen bevestigde. Markus hoofdstuk 16, vers 20 zegt:

maar zij gingen overal heen om te prediken, en de Heere werkte mee en bevestigde het Woord door de tekenen die erop volgden. Amen.

MARKUS 16:20

Dat wil zeggen: met de predikers die het Woord predikten.

Dat is wat Jezus deed. Dat is wat de apostelen deden. Ze predikten, en er waren tekenen die bevestigden wat ze zeiden. Die tekenen waren soms genezingen en soms iets anders, al naargelang wat bij de gelegenheid paste en wat Hij duidelijk wilde maken.

Jezus ging niet eenvoudigweg rond op zoek naar zieke mensen, zodat iedereen beter zou zijn tegen de tijd dat Hij Galilea verliet. Jezus had dat kunnen doen als Hij dat had gewild. Jezus kon mensen zelfs op afstand genezen. Hij hoefde niet eens ter plaatse te zijn. Denk aan de Syro-Fenicische vrouw, die een door een demon bezeten dochter had. Ze bracht haar niet eens naar Jezus. Hij zei eenvoudigweg:

En Hij zei tegen haar: Omwille van dit woord ga heen, de demon is uit uw dochter uitgegaan. En toen zij in haar huis kwam, merkte zij dat de demon uitgegaan was en dat haar dochter op bed lag.

MARKUS 7:29-30

De vrouw ging naar huis en ontdekte dat haar dochter beter was.

Er was ook de hoveling met zijn zoon. Zijn zoon was ziek, en Jezus zei:

Jezus zei tegen hem: Ga heen, uw zoon leeft. En de man geloofde het woord dat Jezus tegen hem zei, en ging heen.

JOHANNES 4:50

De man ging naar huis en ontdekte dat zijn zoon beter was. Als Jezus alleen maar ziekte had willen genezen, had Hij kunnen aankondigen: ‘Alle zieken, word beter,’ en dan zou dat zijn gebeurd. Maar kennelijk was dat niet Zijn missie. Het is gewoon de missie die wij willen dat Hij heeft, omdat ons lichamelijke welzijn ons meer bezighoudt dan geestelijke zaken.

15

Blumhardt en de afleiding van genezingen

Het probleem hier is dat deze mensen zich in drommen om Jezus heen verdrongen, zodat Hij niet eens de stad in kon. Alle mensen die genezen wilden worden, verdrongen zich zo om Hem heen dat Hij de stad niet in kon gaan. De straten waren te vol, en daarom kon Hij daar niet binnengaan om te prediken, en dat was waarvoor Hij daar was.

Rond de overgang naar de twintigste eeuw was er in Duitsland een prediker die Christoph Friedrich Blumhardt heette. Hij was de zoon van Johann Christoph Blumhardt. De oudere Blumhardt was de man die, bijna tegen zijn wil, bekend werd vanwege zijn beroemde uitdrijving van demonen bij een bekend meisje dat door demonen bezeten was. Het was zo’n opmerkelijk geval dat hij tegen het einde van de negentiende eeuw in heel Duitsland beroemd werd.

Na de uitdrijving bracht God een opwekking teweeg in het Duitse dorp Möttlingen, waar Blumhardt predikant was. Hij was daar luthers predikant. Dit was in de negentiende eeuw. Ik denk dat het in de jaren 1850 gebeurde. De uitdrijving duurde twee jaar, omdat er duizenden demonen uit dit meisje kwamen. Er kwam een opwekking en overal kwamen mensen tot geloof en beleden ze hun zonden. Toen kwam er een opwekking met genezingen. Dominee Blumhardt, die er totaal geen

belangstelling voor had om zulke dingen te doen, merkte dat er mensen naar hem toe kwamen en hem vroegen voor hun ziekte te bidden. Hij bad voor hen en ze werden genezen. Mensen kwamen uit heel Europa. De artsen in zijn stad schreven aan de leiding van zijn kerkgenootschap: „Zeg tegen dominee Blumhardt dat hij moet ophouden voor de zieken te bidden. Wij moeten ons brood verdienen en niemand is meer ziek.” De artsen klaagden en zorgden ervoor dat hij uit het ambt werd gezet. Dus verliet hij Möttlingen en begon hij een klein bezinningscentrum.

Toen de vader op sterven lag, bad hij voor zijn zoon, Christoph Friedrich Blumhardt, en ging de mantel van zijn vader op zijn zoon over. Ze worden meestal vader en zoon Blumhardt genoemd, omdat ze zoveel op elkaar leken. De tweede Blumhardt preekte in heel Europa en was buitengewoon beroemd. Karl Barth, Dietrich Bonhoeffer en andere beroemde Duitse theologen hadden grote bewondering voor hem. Maar net als zijn vader had hij een krachtige genezingsbediening, en daarvoor kwamen de mensen naar hem toe.

Er kwam een moment waarop de jongere Blumhardt zei: „Ik ga niet meer voor de zieken bidden. Deze mensen willen alleen maar genezen worden. Het Koninkrijk van God kan hun niets schelen.” Hij wilde het Koninkrijk van God prediken en hij zag dat het de mensen alleen maar ging om beter worden. Hij zei: „Ik heb er niets op tegen dat deze mensen beter worden, maar ze komen om de verkeerde redenen. Ze maken zich geen zorgen om hun ziel.”

Het lijkt erop dat Jezus hier dezelfde zorgen had. Hij zei:

en zei tegen hem: Denk erom dat u tegen niemand iets zegt, maar ga heen, laat uzelf aan de priester zien, en breng als offer voor uw reiniging wat Mozes voorgeschreven heeft, tot een getuigenis voor hen.

MARKUS 1:44

16

Om de juiste reden tot Jezus komen

want daardoor zouden ze alleen maar komen omdat ze genezen wilden worden. Jezus probeerde mensen aan te trekken die het Koninkrijk van God zochten, die ernaar verlangden dat Gods heerschappij in de wereld zou zegevieren. Mensen die niet alleen de leuke dingen wilden krijgen, niet alleen de voordelen ervan.

Het is merkwaardig, want wat Jezus hierover zei, is in veel opzichten precies het tegenovergestelde van wat de moderne kerk zegt. Het moderne christendom predikt het Evangelie op een manier waarbij het min of meer alleen om leuke dingen gaat, een evangelie van: „Kom het maar halen.” „Als je naar voren komt, krijg je eeuwig leven. God zal je genezen. God zal je voorspoed geven. God zal je huwelijk in orde brengen. God zal alles voor je in orde maken. Je doet jezelf beslist tekort als je niet tot God komt.”

Sommige van die dingen zijn waarschijnlijk waar als het gaat om wat God voor je zal doen, maar dat is de boodschap niet. Daarmee probeer je simpelweg mensen aan te trekken die niets om het Koninkrijk van God geven. Je probeert iets te vinden waar ze wel om geven, om hen daarmee de gemeente in te lokken. Maar als ze niets om het Koninkrijk van God geven voordat ze naar de gemeente komen, geven ze er vaak ook niets om nadat ze er eenmaal zijn. Zo raakt de gemeente vol met mensen die niets om het Koninkrijk van God geven. Het enige wat hun interesseert, is: „Vertel me meer over de leuke dingen die God voor mij heeft.”

Jezus ontmoedigde dat. Hij wilde dat mensen om de juiste redenen naar Hem toe kwamen. Ik denk dat Hij daarom mensen ontmoedigde om het nieuws over Zijn wonderen te verspreiden. Want mensen wilden iets sensationeels zien, of ze wilden iets van Hem krijgen dat niet noodzakelijk verband hield met wat Hij hun kwam vertellen.

Dat is mijn verklaring voor het feit dat Jezus vaak tegen mensen zei:

Vertel dit niet aan de mensen, hoewel ik niet denk dat Hij het in absolute zin bedoelde. Nogmaals, ik denk dat het waarschijnlijk een hyperbool was.

Vertel dit aan niemand betekent gewoon: „Loop dit niet overal rond te bazuinen.” Natuurlijk kun je het tegen je vrouw vertellen. Hoe zou je dat niet kunnen doen? Hoe zou je het niet kunnen vertellen aan je kinderen en aan de mensen in je buurt, die anders bij je uit de buurt zouden blijven omdat ze denken dat je nog steeds melaats bent? Per slot van rekening kreeg hij duidelijk de opdracht om het aan de priester te gaan vertellen. Dus „vertel het aan niemand” kan niet absoluut bedoeld zijn.

17

De verlamde wordt door het dak gebracht

In hoofdstuk 2 staat:

En na enkele dagen kwam Hij opnieuw in Kapernaüm; en men hoorde dat Hij thuis was.

MARKUS 2:1

Weet je nog, de vorige keer dat Hij daar was, had Hij in de synagoge een demon uit een man gedreven. Hij had de schoonmoeder van Petrus van haar koorts genezen, en die avond had Hij de hele avond doorgebracht met het genezen van iedereen in de stad. Hij had geprobeerd om 's morgens, lang voordat het dag werd, alleen weg te gaan om te bidden. Maar ze vonden Hem en wilden dat Hij terugkwam naar Kapernaüm. Hij zei:

En Hij zei tegen hen: Laten wij naar de naburige plaatsen gaan, opdat Ik ook daar predik, want daarvoor ben Ik uitgegaan.

MARKUS 1:38

Hij is dus al die tijd uit Kapernaüm weggeweest. Deze melaatse werd ergens anders genezen. We weten niet waar, maar het was niet in Kapernaüm. Doordat Jezus Zich terugtrok, is een deel van de opwindning over de genezingen misschien weggeëbd, want nu kan Hij onderwijs geven. Hij zit in een huis onderwijs te geven en de mensen luisteren naar Zijn onderwijs.

Er staat:

En na enkele dagen kwam Hij opnieuw in Kapernaüm; en men hoorde dat Hij thuis was. En meteen verzamelden zich daar velen, zodat zelfs de ruimte bij de deur hen niet meer kon bevatten; en Hij sprak het Woord tot hen.

MARKUS 2:1-2

We lezen niet dat Hij deze keer een genezingsbijeenkomst hield, maar Hij verkondigde hun het Evangelie. En er kwamen mensen naar Hem toe die een verlamde brachten, die door vier mannen gedragen werd. Nu is dit de enige genezing waarvan we lezen dat die tijdens deze specifieke bijeenkomst plaatsvond, want het was een predikingsbijeenkomst, geen genezingsbijeenkomst. Maar deze mannen wisten wat Jezus kon doen, en ze droegen een verlamde man. Vier mannen, één aan elke hoek van zijn draagbed. En toen ze vanwege de menigte niet bij Hem konden komen, maakten ze het dak open boven de plek waar Hij was. Toen ze erdoorheen gebroken waren, lieten ze het bed waarop de verlamde lag naar beneden zakken.

Nu zou je kunnen zeggen: „Hoe breek je door een dak heen?” Ze hadden daken van leem. Er viel daar niet veel regen. Ze hadden daken van gebakken steen, en soms moesten ze die geregeld repareren omdat je er vrij gemakkelijk doorheen kon graven. Ze hadden een soort vlechtwerk dat de leemstenen ondersteunde, maar je kon er zonder veel moeite doorheen graven. Ik hoop dat deze mannen het dak naderhand hebben gerepareerd. Het is niet erg koosjer om het huis van iemand anders te vernielen en het zo achter te laten, maar ik neem aan dat ze het later hebben hersteld.

Het is interessant dat Jezus niet boos op hen werd omdat ze het dak hadden opengebroken, toen ze deze man vanaf het dak naar beneden lieten zakken en hem midden in een menigte vlak voor de plek neerlegden waar Jezus zat. Of Petrus boos werd, weet ik niet. Het was het huis van Petrus. Maar Jezus raakte er niet door van Zijn stuk. Toen Hij hun geloof zag, zei Hij tegen de verlamde:

18

Jezus vergeeft eerst zijn zonden

En toen Jezus hun geloof zag, zei Hij tegen de verlamde: Zoon, uw zonden zijn u vergeven.

MARKUS 2:5

We weten niet welke zonden deze man misschien had begaan. Sommige mensen denken dat zijn verlamming misschien zelfs het gevolg was van een bepaalde zonde. Misschien was hij met een bepaalde zonde bezig en raakte hij daarbij gewond, liep hij nekletsel op en raakte hij verlamd. Of misschien was het een ziekte die zijn wervelkolom had aangetast, of iets dergelijks. Zijn verlamming kan wel of niet verband hebben gehouden met de zonden die hij had begaan, maar Jezus pakte die kwestie eerst aan. Want nogmaals, Jezus is meer bezorgd om de eeuwige weldaden voor mensen dan om de tijdelijke weldaden voor mensen. En dus maakte Hij aan deze man bekend dat zijn zonden vergeven waren, en dat was iets controversieels om te zeggen.

Enkele schriftgeleerden zaten daar. Zij waren de godsdienstige leraren van de wet. Ze overlegden in hun hart:

Waarom spreekt Deze op die manier godslasteringen? Wie kan zonden vergeven dan God alleen?

MARKUS 2:7

En toen Jezus onmiddellijk in Zijn Geest bemerkte dat ze zo bij zichzelf overlegden, zei Hij tegen hen:

En Jezus, Die meteen in Zijn geest onderkende dat zij zo bij zichzelf overlegden, zei tegen hen: Waarom overlegt u deze dingen in uw hart? Wat is gemakkelijker, tegen de verlamde te zeggen: De zonden zijn u vergeven, of te zeggen: Sta op, neem uw ligmat op en ga lopen? Maar opdat u zult weten dat de Zoon des mensen macht heeft op de aarde zonden te vergeven (zei Hij tegen de verlamde):

MARKUS 2:8-10

Toen zei Hij tegen de verlamde:

Ik zeg u: Sta op, neem uw ligmat op en ga naar uw huis.

MARKUS 2:11

En onmiddellijk stond hij op, pakte zijn bed op en ging voor de ogen van hen allemaal naar buiten, zodat ze allemaal versteld stonden en God verheerlijkten. Ze zeiden:

En hij stond meteen op, en nadat hij de ligmat opgenomen had, ging hij voor het oog van allen naar buiten, zodat zij allen buiten zichzelf waren en God verheerlijkten en zeiden: Wij hebben nog nooit zoiets gezien!

MARKUS 2:12

19

Het zichtbare geloof van de vier vrienden

Er zijn hier een aantal punten. Toen de mannen de man door het dak naar beneden lieten zakken, waren ze bereid het risico te nemen dat ze schadevergoeding moesten betalen of zelfs juridisch aansprakelijk gesteld zouden worden omdat ze het dak van

iemand anders hadden beschadigd. Het was daarboven waarschijnlijk nogal hachelijk toen ze probeerden de man naar beneden te laten zakken en tegelijk probeerden te voorkomen dat ze zelf door het gat vielen. Het was voor hen niet gemakkelijk om hun vriend naar Jezus te brengen. Ze hadden geprobeerd hem naar de deur te brengen, maar er was geen enkele manier om door de deur naar binnen te komen. Ze lieten zich niet gemakkelijk ontmoedigen. Ze gingen niet naar huis met de woorden: „Misschien een andere dag.” Ze zeiden: „We gaan hem bij Jezus brengen, want we weten dat Jezus dit in orde kan maken. We weten dat Jezus hem kan genezen.”

Hun geloof bleek uit hun volharding. Ze deden er veel moeite voor, omdat ze wisten dat het de moeite waard zou zijn als ze hem bij Jezus konden krijgen. Ze wisten zeker dat hij genezen kon worden. En Jezus zag hun geloof.

Of het geloof van de zieke man daar ook bij betrokken was, weten we niet. Wanneer er staat dat Hij hun geloof zag, kan dat beslist op alle vijf slaan. Al is het moeilijk te weten hoe Hij het geloof van de man kon zien, want die deed niets. Hij was verlamd. Het waren in feite de vier mannen die hem droegen, van wie het geloof door hun daden zichtbaar was. De andere man verrichtte geen daden, dus ik weet het niet. Jezus kon natuurlijk onderscheiden of de man geloof had, maar ik weet niet of dat is wat ons hier wordt verteld.

Het kan zijn dat hij door het geloof van zijn vrienden genezen werd. Als dat zo is, dan is dat ook leerzaam. Want dan hoeft niet altijd het geloof van de persoon zelf werkzaam te zijn. Iemand kan genezen of behouden worden, of ontvangen wat hij verder nodig heeft, door het geloof van anderen. Het was het geloof van zijn vrienden. Ons geloof voor onze dierbaren, ons geloof voor de noden van andere mensen, mensen die zelf geen enkel geloof lijken te hebben, kan wat God betreft voldoende zijn om een wonderbaarlijk ingrijpen van God in hun leven te bewerkstelligen.

20

Alleen God kan zonden vergeven

Maar toen Hij zei:

En toen Jezus hun geloof zag, zei Hij tegen de verlamde: Zoon, uw zonden zijn u vergeven.

MARKUS 2:5

riep Hij de kritiek op die je kon verwachten. Hij wist zeker dat de schriftgeleerden dat een controversiële uitspraak zouden vinden. Niemand mag de zonden van andere mensen vergeven. Waarom niet? Omdat God de beledigde partij is, en niemand God is behalve God, en alleen Hij zonden kan vergeven. Dat was het theologische standpunt waarop de schriftgeleerden steunden. Ze zeiden:

Waarom spreekt Deze op die manier godslasteringen? Wie kan zonden vergeven dan God alleen?

MARKUS 2:7

Jezus wist dat ze dat dachten. Hij wist het in Zijn geest. Ik weet niet of dat een openbaring was die Hij kreeg, of dat Hij gewoon opmerkzaam genoeg was om te weten: „Ik heb zojuist iets gezegd waardoor die mannen van streek raken. Ik weet wat ze denken en wat ik zojuist heb gezegd.” Hoe Hij het ook wist, Hij sprak hen aan en zei:

En Jezus, Die meteen in Zijn geest onderkende dat zij zo bij zichzelf overlegden, zei tegen hen: Waarom overlegt u deze dingen in uw hart?

MARKUS 2:8

Hij zei:

En Jezus, Die meteen in Zijn geest onderkende dat zij zo bij zichzelf overlegden, zei tegen hen: Waarom overlegt u deze dingen in uw hart? Wat is gemakkelijker, tegen de verlamde te zeggen: De zonden zijn u vergeven, of te zeggen: Sta op, neem uw ligmat op en ga lopen? Maar opdat u zult weten dat de Zoon des mensen macht heeft op de aarde zonden te vergeven (zei Hij tegen de verlamde):

MARKUS 2:8-10

21

Wat is gemakkelijker om te zeggen?

Beide uitspraken zijn in wezen even gemakkelijk om te doen. Jezus vraagt niet welke van de twee gemakkelijker is om te zeggen, hoewel dat wel is wat Hij letterlijk zegt. Hij bedoelt niet: „Is het gemakkelijker om de ene of de andere zin uit te spreken?” Hij bedoelt: „Met welke uitspraak kom je gemakkelijker weg?” Is het gemakkelijker om weg te komen met de uitspraak: „Je zonden zijn je vergeven”? Niemand die erbij staat, kan ooit nagaan of dat waar of onwaar is.

Ik zou naar je toe kunnen lopen en zeggen: „Je zonden zijn je vergeven”, terwijl ik doe alsof ik het gezag heb om dat te doen, wat ik niet heb. Maar jij zou niet weten of ik dat gezag wel of niet had, want je kunt niet aan iemand zien of zijn zonden vergeven zijn. Misschien zouden mensen zeggen: „Wauw, Steve heeft de macht om zonden te vergeven.”

„Hoe weet je dat?”

„Omdat hij de zonden van iedereen in de stad heeft vergeven.”

Dat iemand het zegt, betekent nog niet dat hij het gezag heeft om het te doen. Het zou gemakkelijk zijn om daar binnen te lopen en te zeggen: „Je zonden zijn je vergeven. Je zonden zijn je vergeven.” Of ze nu wel of niet vergeven waren, niemand zou het weten.

Dat is het gemakkelijkste om te zeggen, omdat niemand kan aantonen dat je bewering onwaar is of dat je ongelijk hebt.

Iets wat wat moeilijker is om te zeggen, is: „Sta op, pak je bed op en loop.” Waarom is dat moeilijker? Omdat je voor gek staat als het niet gebeurt. Als je het gezag niet hebt, is dat duidelijk. Of je dat gezag hebt, kan gemakkelijk worden weerlegd of bevestigd. Het wordt publiekelijk bekend of je een bedrieger bent of niet. Het is voor een charlatan gemakkelijker om rond te gaan en te zeggen: „Je zonden zijn je vergeven”, dan om rond te gaan en te zeggen: „Pak je bed op en loop.” Als zij denken dat Hij een charlatan is en niet het gezag heeft waarop Hij aanspraak maakt, laten we het dan maar zien.

Hij zegt:

Zodat jullie weten dat de Mensenzoon het gezag heeft —of dat is wat het woord „macht” betekent—

Ik zeg u: Sta op, neem uw ligmat op en ga naar uw huis.

MARKUS 2:11

22

Jezus' gezag als Zoon des mensen

Tussen haakjes, vaak wordt gezegd dat Jezus door zonden te vergeven liet zien dat Hij God was. Ik geloof dat Jezus God is. Ik geloof dat de godheid van Christus een ingewikkelde leer is, omdat Hij ook een mens is. Hij had een menselijke natuur, Hij had menselijke zwakheden, enzovoort. Hij was voor alles afhankelijk van Zijn Vader, net zoals wij dat moeten zijn. Niettemin was God in Hem mens geworden.

En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid gezien, een heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader), vol van genade en waarheid.

JOHANNES 1:14

Het is een mysterie, en ik beweer niet dat ik dat mysterie begrijp.

Maar ik wil wel zeggen dat Jezus met de woorden:

En toen Jezus hun geloof zag, zei Hij tegen de verlamde: Zoon, uw zonden zijn u vergeven.

MARKUS 2:5

niet noodzakelijk zei dat Hij God was, hoezeer ik ook geloof dat Hij God was. Jezus ging niet rond met de verklaring dat Hij God was, of zelfs maar met de verklaring dat Hij de Messias was. Hij heeft daar nooit openbare verklaringen over afgelegd. Hij was God en Hij was de Messias, maar Hij ging dat niet overal verkondigen.

Toen zij zeiden:

Maar opdat u zult weten dat de Zoon des mensen macht heeft op de aarde zonden te vergeven (zei Hij tegen de verlamde): Ik zeg u: Sta op, neem uw ligmat op en ga naar uw huis.

MARKUS 2:10-11

zei Hij niet: „Laat Mij jullie bewijzen dat Ik God ben, zodat jullie weten dat Ik God ben en de macht heb om zonden te vergeven. Ik zal tegen deze man zeggen dat hij moet opstaan.” Hij zei: „Nee, zodat jullie weten dat de Zoon des mensen op aarde het gezag heeft om zonden te vergeven.” Het klinkt alsof Hij in wezen zegt: „God heeft Mij het gezag gegeven om zonden te vergeven.”

Het is waar dat een gewoon mens niet kan rondgaan en mensen kan vertellen dat hun zonden vergeven zijn, tenzij hij daarvoor speciaal gezag heeft gekregen, tenzij hij een bijzondere relatie met God heeft, tenzij hij Gods Woord tot de mensheid is en Gods vergeving bekendmaakt. Nogmaals, ik probeer niets af te doen aan het feit dat Jezus God is, want ik geloof dat Hij God is. Ik zeg dat mensen soms meer gewicht aan dit specifieke aspect toekennen dan Hijzelf doet.

Mensen zeggen bijvoorbeeld dat als iemand zo rondgaat en de zonden van mensen vergeeft, hij óf God is, óf een krankzinnige, óf een charlatan, een bedrieger. Welnu, er is een vierde mogelijkheid. Misschien is hij niet God. Misschien heeft God hem het gezag gegeven om namens Hem te handelen.

Jezus beweert hier niet dat Hij God is, en nergens tijdens Zijn bediening doet Hij die bewering, althans niet openlijk. Dat werd op een later tijdstip door geïnspireerde schrijvers over Hem beweerd. Maar in de evangeliën doet Hij dat niet. Hij zegt wel dat Hij als de Zoon des mensen gezag heeft. Hij heeft op aarde het gezag om zonden te vergeven. Dus hoewel Hij zeker God is, is dat niet precies de bewering die Hij in deze specifieke uitspraak doet.

Jezus verwees veel vaker naar Zijn mens-zijn dan naar Zijn godheid. Hij zegt zelfs niet: Zodat jullie weten dat de Zoon van God gezag heeft om zonden te vergeven, maar:

zodat jullie weten dat de Mensenzoon op aarde het gezag heeft om zonden te vergeven.

Waarschijnlijk zullen we het op een bepaald moment in deze serie over die term, Zoon des mensen, moeten hebben. Het is iets om over na te denken, want Jezus noemde Zichzelf heel, heel vaak de Zoon des mensen, volgens wat er is opgetekend ongeveer zeventig keer. Het was de term die Hij het liefst voor Zichzelf gebruikte. Zoon van God gebruikte Hij slechts enkele keren, hooguit een handvol keren, maar Zoon des mensen voortdurend. Hij legde altijd de nadruk op Zijn rol als de Zoon des mensen, wat dat ook betekende. Het betekende onder andere: een mens. Hij was een mens. Hij was God Die mens was geworden, en in die rol had Hij gezag op aarde om zonden te vergeven. Dat is wat Hij over Zichzelf beweert.

23

De genezing bewijst zijn gezag

Hij zegt: 'Ik zal dat bewijzen.' Hij zei tegen de verlamde man:

Ik zeg je: sta op, pak je bed en ga naar huis.

Dat gebeurde onmiddellijk. De man was niet langer verlamd, en het maakte een diepe en terechte indruk op de menigte. Zij erkenden dat ze nog nooit zoiets hadden gezien.

Hier is nog een voorbeeld van wat ik zei. De wonderen van Jezus waren bedoeld om geestelijke lessen over te brengen. Dat zegt Hij hier rechtstreeks. Hij had de man meteen kunnen genezen, en dat zou geen opschudding hebben veroorzaakt. Jezus had andere mensen genezen zonder dat daar opschudding over ontstond. Het was alleen omstreden wanneer Hij het op de sabbat deed of zoiets, en dit was blijkbaar niet de sabbat. Toen Hij een verlamde man zag, had Hij kunnen handelen zoals Hij in zoveel gevallen had gedaan. Hij had kunnen zeggen: ‘Goed, je bent gezond. Wees genezen.’ Dan zou de man naar buiten zijn gelopen en zouden ze zich hebben verwonderd.

Maar Jezus deed het niet op die manier. In plaats daarvan maakte Hij er een omstreden zaak van door er een leermoment van te maken, een gelegenheid om iets over het Koninkrijk van God te leren. Namelijk dat Jezus was gekomen om te bewerkstelligen en bekend te maken dat God zonden vergeeft. Ongeacht wat de Joden dachten — zij geloofden dat de man in de tempel een offer moest gaan brengen om vergeving van zijn zonde te krijgen — deze man was niet gegaan om zijn tempeloffer te brengen. Hij ontving eenvoudigweg eenzijdig vergeving. Jezus zei:

En toen Jezus hun geloof zag, zei Hij tegen de verlamde: Zoon, uw zonden zijn u vergeven.

MARKUS 2:5

Hij wist dat dit omstreden zou zijn, maar daarvoor was Jezus gekomen: om omstreden waarheden aan het licht te brengen en om de beweging tot stand te brengen die in conflict zou komen met de machten van de duisternis en met de mensen die zich aan de machten van de duisternis hadden verkocht, zoals de schriftgeleerden en Farizeeën. Natuurlijk waren zij ermee in conflict. Hij verwachtte dat conflict. Maar Hij genas de man niet alleen omdat de man genezing nodig had. Hij genas de man als teken dat Hij, Jezus, het recht heeft de zonden van mensen te vergeven. Er is gezag op aarde gegeven om zonden te vergeven.

Ik hoop dat we beginnen te zien dat de wonderen van Jezus niet alleen uit medelijden met de armen voortkwamen. Dat had Hij wel. Hij had natuurlijk medelijden met de armen en de zieken, en daar lezen we over. Maar er waren veel zieke mensen die Hij uiteindelijk niet genas. Iemand die niets dan medelijden met de zieken had, als dat het enige was waar het om ging, had gewoon rond moeten gaan en iedereen moeten genezen, zodat niemand ziek achterbleef.

Maar er zat meer achter. Hij was Degene Die kwam om de morele toestand van Israël te genezen, zoals Jesaja had gezegd. Deze genezingen waren het bewijs dat Hij die Genezer was. De verschillende genezingen beelden verschillende aspecten van die waarheid uit.

Daar hebben we dat verhaal dus ook: twee verhalen over genezing, één over een onreine man en één over een verlamde man. Ik denk dat beide verhalen lessen geven over het Koninkrijk van God. Ze laten zien dat het Koninkrijk vergeving van zonden brengt en de voortgang van onreinheid omkeert. Het brengt een kracht binnen die met onreinheid in aanraking kan komen en haar overwint, in plaats van erdoor overwonnen te worden. Ook maakt het de vergeving van zonden bekend.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Markus 1:40
- Spreuken 22:24-25
- Deuteronomium 20:18
- Galaten 5:16
- Lukas 13:20-21
- Markus 2:10-11
- Mattheüs 12:28
- Markus 1:40-45
- 2 Koningen 5:10
- 2 Koningen 5:12
- 2 Koningen 5:13

- Markus 1:44
- Markus 1:37
- Lukas 4:43
- Mattheüs 26:39
- Jakobus 4:13
- Jakobus 4:15-16
- Mattheüs 8:2
- Markus 1:41
- Johannes 11:3
- Markus 16:20
- Markus 7:29-30
- Johannes 4:50
- Markus 2:1
- Markus 1:38
- Markus 2:1-2
- Markus 2:5
- Markus 2:7
- Markus 2:8-10
- Markus 2:11
- Markus 2:12
- Markus 2:8
- Johannes 1:14

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.